

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie w dniu 21 czerwca 2013 r., powód B. K.ski żądał zasądzenia od pozwanego G. Z. kwoty 246.000 zł, z ustawowymi odsetkami od kwoty 49.200 zł i 24.600 zł od dnia 1 lipca 2011 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 172.200 zł od dnia 4 marca 2013 r. do dnia zapłaty, oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu podniesiono, iż wiarygodność dochodzona od pozwanego wynika z umowy o wykonanie dokumentacji projektowej obejmującej projekt budowlany, zawartej w dniu 30 kwietnia 2010 r., zgodnie z którą powód zobowiązał się do wykonania na rzecz pozwanego dokumentacji projektowej budynku produkcyjno-magazynowego z częścią biurową, położonego we wsi F.. Jak pisał powód, pozwany odebrał projekt wykonany przez powoda bez uwag, jednakże nie zapłacił na rzecz powoda należności za wykonane prace zgodnie z fakturami VAT nr (...) na kwotę 49.200 zł, nr (...) na kwotę 24.600 zł oraz nr (...) na kwotę 172.200 zł – kwot tych dochodzi powód w niniejszej sprawie (pozew k. 2-6 oraz k. 30-33).

W dniu 22 października 2013 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał przeciwko pozwanemu nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym (wydruk nakazu zapłaty k. 7).

W dniu 12 listopada 2013 r. pozwany wniósł sprzeciw od ww. nakazu zapłaty, domagając się oddalenia powództwa oraz zasądzenia od powoda kosztów procesu. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany zakwestionował roszczenie powoda „zarówno co do zasady, jak i wysokości”, podnosząc, iż wskazane przez powoda faktury nigdy nie zostały pozwanemu doręczone, a nadto zostały wystawione bezzasadnie. Pozwany przyznał, iż z powodem łączyła go umowa o wykonanie prac projektowych, ale „na kwotę 400.000 zł netto, płatne w 10 ratach po 40.000 zł netto”. Wystawione przez powoda 7 faktur VAT na kwoty po 40.000 zł netto (łącznie 280.000 zł netto) zostały zapłacone przez pozwanego. Zdaniem pozwanego, do rozliczenia kolejnych rat zobowiązany był A. D. (1), jako generalny wykonawca, z kredytu inwestycyjnego udzielonego pozwanemu przez A. Bank na zabezpieczenie i sfinansowanie inwestycji budowlanej w F.. Natomiast pozwany, jak stwierdził, ze swojej strony uregulował wszelkie należności na rzecz powoda, stąd w jego ocenie żądania pozwu są bezzasadne. Ponadto, w ocenie pozwanego, „powód nie wykonał zamówionej dokumentacji projektowej zgodnie z ustaleniami”, albowiem sporządził jedynie podstawowe dokumenty, które odwoływały się do wielu załączników, które nigdy nie zostały przez powoda sporządzone, a poza tym dokumentacja ta „zawierała wiele istotnych błędów”. W dalszej kolejności pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia powoda „na podstawie art. 646 kodeksu cywilnego” (wydruk sprzeciwu od nakazu zapłaty k. 10-12).

Postanowieniem z 25 listopada 2013 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu od nakazu zapłaty i przekazał sprawę do dalszego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Płocku (wydruk postanowienia k. 18).

Postanowieniem z 14 stycznia 2014 roku Sąd Okręgowy w Płocku stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Łodzi – Sądowi Gospodarczemu, jako właściwemu (postanowienie k. 21-22).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód B. K. zawarł z pozwanym G. Z., w ramach prowadzonej przez obie strony działalności gospodarczej, umowę z dnia 30 kwietnia 2010 r. o wykonanie dokumentacji projektowej obejmującej projekt budowlany we wsi F.-sów. Zgodnie z § 1 ust. 3 umowy, dokumentacja projektowo-techniczna miała zawierać „projekt budowlany – w zakresie niezbędnym dla uzyskania decyzji pozwalającej na budowę obiektu”. Należne powodowemu wykonawcy wynagrodzenie zostało określone w § 3 ust. 1 umowy na 480.000 zł, do której miał być doliczony podatek VAT. Wynagrodzenie to miało być płatne na rzecz wykonawcy przelewem, w terminie 14 dni od dnia odbioru faktury przez zamawiającego (§ 3 ust. 3 umowy). Podstawą do wystawienia faktury końcowej miał być protokół przekazania całości dokumentacji projektowej wraz z koniecznymi pozwoleniami na budowę (§ 3 ust. 7 umowy). Zamawiającemu przysługiwało prawo zgłaszania uwag i zastrzeżeń w terminie 14 dni od dnia przekazania dokumentacji dotyczącej

każdego z etapów (§ 4 ust. 3 umowy). W umowie wyznaczona również została ze strony pozwanego, jako zamawiającego, osoba „do koordynowania działań” – A. D. (1) (§ 5 ust. 2 umowy). Szczegółowy zakres prac w ramach umowy został określony w załączniku nr 1. W załączniku tym strony postanowiły dodatkowo, iż po podpisaniu umowy w terminie 14 dni wykonawca wystawi fakturę VAT z 14-dniowym terminem płatności w wysokości 40.000 zł + VAT, a następnie każdego 1 dnia miesiąca wykonawca będzie wystawiał fakturę VAT z uzgodnionym terminem płatności w wysokości 40.000 zł + VAT, do momentu całkowitego rozliczenia z zamawiającym, z zastrzeżeniem, iż w momencie uzyskania możliwości finansowania na realizację budowy, zamawiający jednorazowo wpłaci pozostałą kwotę w terminie do 30 dni (dowód: poświadczona kopia umowy k. 39-43, poświadczona kopia załącznika do umowy k. 44).

A. D. (1) nie zobowiązywał się wobec żadnej ze stron, że przejmie zobowiązania pozwanego z tytułu przedmiotowej umowy stron (dowód: zeznania świadka A. D. k. 85).

W dniu 1 lipca 2011 r. powód wystawił pozwanemu dwie faktury VAT: nr (...) na kwotę 40.000 zł netto (49.200 zł brutto) oraz nr (...) na kwotę 20.000 zł netto (24.600 zł brutto), powołując się w ich treści na umowę z 30.04.2010 r. (dowód: poświadczona kopia faktur k. 48-49).

W dniu 30 lipca 2011 r. strony (pozwany reprezentowany przez A. D. (3)łowskiego) podpisały protokół odbioru bez uwag dokumentacji projektowej kończącej umowę stron z 30 kwietnia 2010 r., w którym potwierdzony został odbiór kompletnej dokumentacji oraz wszystkich materiałów wymaganych umową. Odbierający dokumentację faktycznie nie stwierdził żadnych wad ani braków w przekazanej przez powoda dokumentacji (dowód: poświadczona kopia protokołu odbioru k. 45, zeznania świadka A. D. k. 85). Na podstawie przekazanej przez powoda dokumentacji zostało wydane pozwolenie na budowę projektowanego obiektu budowlanego (dowód: zeznania świadka A. D. k. 85, przesłuchanie powoda k. 111). Powód nigdy nie był wzywany ze strony zamawiającego do uzupełnienia wykonanego projektu lub usunięcia wad projektu (dowód: przesłuchanie powoda k. 111).

W dniu 4 marca 2013 r. powód wystawił pozwanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 140.000 zł netto (172.200 zł brutto), powołując się w jej treści na umowę z 30.04.2010 r. (dowód: poświadczona kopia faktury k. 50).

Opisane wyżej faktury nr (...) nie zostały doręczone pozwanemu przed doręczeniem mu odpisu pozwu wraz z nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym (bezsporne).

Pozwany nie zapłacił należności określonych w ww. fakturach (bezsporne).

Sąd oddalił wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka A. P., albowiem określona przez powoda teza dowodowa tego wniosku nie była możliwa do wykazania za pomocą dowodu zeznań świadka. Ewentualna wadliwość dokumentacji projektowej nie należy bowiem do sfery faktów, ale do sfery ocen i jako taka mogła być przedmiotem co najwyżej dowodu z opinii biegłego, jako kwestia wymagająca wiadomości specjalnych (art. 278 § 1 k.p.c.), nie zaś zeznań świadka. Wnioskowany natomiast przez pozwanego dowód z zeznań świadka E. K., dotyczący kwestii niedoręczenia pozwanemu faktur powoływanych w pozwie przez powoda, okazał się o tyle zbędny, że powód ostatecznie przyznał okoliczność niedoręczenia pozwanemu owych faktur. Ości zaś bezsporne nie wymagają dowodu (art. 229 k.p.c.).

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 627 k.c., przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia.

Strony zawarły umowę o dzieło, w myśl której powód zobowiązał się do wykonania opisanej w niej dokumentacji projektowej, zaś pozwany zobowiązał się do zapłaty umówionego wynagrodzenia. Z umowy tej powód wywodził roszczenie pozwu o zapłatę niezapłaconej części umówionego wynagrodzenia za wykonanie dzieła.

Najdalej idący zarzut przedawnienia roszczenia powoda nie został uwzględniony, albowiem zgodnie z art. 646 k.c., roszczenia wynikające z umowy o dzieło przedawniają się z upływem lat dwóch od dnia oddania dzieła. Skoro umówiona dokumentacja została oddana w dniu 30 lipca 2011 r., to 2-letni termin przedawnienia upływał 30 lipca 2013 r., zaś pozew przerywający bieg przedawnienia (por. art. 123 § 1 pkt 1 k.c.) został złożony przed tym terminem – bo 21 czerwca 2013 r. Przedawnienie roszczeń objętych pozwem zatem nie nastąpiło.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe nie wykazało, aby zobowiązania pozwanego w zakresie obejmującym jakąkolwiek część wynagrodzenia należnego wykonawcy dzieła, miał przejąć – jak podnosił pozwany – A. D. (1). Osoba ta była co prawda generalnym wykonawcą budowy na zlecenie pozwanego, jednakże nie wynika z tego przejęcie długu pozwanego z tytułu umowy o prace projektowe z powodem. Pozwany nie wykazał także, aby pomiędzy nim a A. D., zawarta została w sposób skuteczny wobec powoda umowa o przejęcie długu pozwanego (art. 519 i nast. k.c.), w szczególności aby powód wyraził wymaganą wówczas zgodę na takie przejęcie długu (art. 519 § 2 pkt 2 k.c.), albo też aby to powód zawarł tego rodzaju umowę z A. D. (art. 519 § 2 pkt 1 k.c.). A. D. (1) natomiast, zgodnie z treścią zawartej przez strony umowy z 30.04.2010 r., reprezentował pozwanego w kontaktach z powodem, działając jednak nie na swoją rzecz, lecz w imieniu pozwanego.

Pozwany nie wykazał także, aby w określonym w przedmiotowej umowie z powodem, 14-dniowym terminie od odbioru dokumentacji projektowej, zgłosił jakiegokolwiek zastrzeżenia odnośnie jej prawidłowości lub kompletności, przyjąć zatem należy, iż dokumentacja ta w istocie odpowiadała treści umowy stron, tym bardziej, iż – zgodnie z tą umową – na podstawie wykonanej przez powoda dokumentacji wydana została decyzja o pozwoleniu na budowę.

Pozwany nie wykazał też, aby dochodzona pozwem należność została powodowi zapłacona. Pozwany przyznał i przedstawił dokumenty prywatne, stwierdzające zapłatę na rzecz powoda łącznie kwoty 342.000 zł brutto (280.000 zł netto), podczas gdy umowa opiewała na 480.000 zł netto. Brakująca zatem należność wynosi 200.000 zł netto + podatek VAT i dochodzone pozwem roszczenia kwocie tej odpowiadają.

W konsekwencji, w zakresie należności głównej roszczenie pozwu podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z art. 481 § 1 i 2 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi, przy czym jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe

Powód nie wykazał, aby pozwany opóźnił się ze spełnieniem świadczenia określonego w pozwie w okresie przed doręczeniem odpisu pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym, zawierającym również z natury rzeczy żądanie zapłaty. Zatem zasądzeniu podlegały jedynie odsetki ustawowe od należności głównej za okres od dnia następnego po doręczeniu pozwanemu odpisu pozwu, które nastąpiło w dniu 28 października 2013 r. (karta 8 akt sprawy). Za okres wcześniejszy roszczenie pozwu co do odsetek podlegało oddaleniu jako bezzasadne.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c., zasądzając je w całości od pozwanego, albowiem powód uległ tylko w nieznaczącej części swojego żądania.

Na poniesione przez powoda koszty procesu złożyła się opłata od pozwu w kwocie 12.300 zł, opłata za czynności adwokackie 7200 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł.